

In den volgende brief, onmiddellijk antwoord, vraagt Henriken hoe het met zijn ouders gaat, want het is schande dat hij hen nog niet geschreven heeft en opeens, dezen nacht, heeft hem iets gewaarschuwd dat het met moeder niet lang meer zal duren. Ge weet, Irreke, dat hij een bijzondere gevoeligheid bezit voor wat de heiligen hun „stemmen” noemen, waarschuwingen van God. De zijne komen van zoo hoog niet. Hij vangt fluïden op met zijn gevoelige zenuwen. Dat is hem reeds goed van pas gekomen, hij heeft zelfs sceancen gegeven maar dat vertelt hij u later. In elk geval het zou hem niet verwonderen indien Irreke hem meldde dat het met moeder niet goed gaat of . . . het ergste. Hierbij ook een foto van hem, die hij zendt om er nog meer te krijgen van Irreke en van Luc. Zij heeft toch zeker wel foto's van toen Luc nog klein was tot nu, zoodat hij den groei van zontje retrospectief zou kunnen volgen.

Irreke schrijft hem dat hij goed fluïden kan opvangen, maar nogal laat, want moeder is reeds vijf jaren overleden.

Een derde brief is voor Bernard. Hoe het gaat met zijn besten vriend Bernard? Nog altijd even vast in de leer, de kerkvaders en de deugd? Gaarne zou hij hem een uitgebreid schema van nieuwe ketterij voorleggen, maar, beste vriend, op zijn ouderdom en met zijn snelheid van leven is men dwars door alles gefilosofeerd en uitgekomen bij de conclusie van den polygaam bij uitmuntendheid, zijne majesteit Salomo: ijdelheid der ijdelheden, alles ijdelheid. Zoodus is hij weer een goed christen geworden!!! Sapristi, nu was hij dezen brief laaghartig begonnen met het opzet zijn geestelijken leidsman nog eens in zijn garen te zetten en daar heeft hij hem geschreven dat hij weer christen geworden is. Ten slotte weet een mensch niet meer wat hij is en misschien is dat het eenige dat hij weten kan, maar laat gij, vriend Bernard hem eens vernemen wat gij zijt, nog steeds niet vicaris generaal?

Bernard antwoordt kort dat Henri dus nog altijd dezelfde vlegel is en wat hemzelf betreft: ik bid voor u. Maar niet voor den verdoemde, den ketter, „hoedanigheden” waarmee Henri nog altijd niet kan nalaten kinderachtig te bluffen, maar opdat hij altijd te goeder trouw moge blijven zoo als hij blijkbaar nog steeds is. Wel begrijpt Bernard niet, hoe men zoo verworpen leven kan en toch te goeder trouw blijven, maar kom, in deze wereld schijnt alles mogelijk. Henri is zoozeer van zijn superioriteit overtuigd dat niets ze kan ondermijnen. Groote gave, maar ge moogt ze hebben. Bernard zou zelfs verder gaan en wenschen dat voor zijn vriend nooit de bezinning moge doorbreken, want dan zou hij werkelijk door wroeging en schaamte een verdoemde zijn, daar zijne verworpenheid niet is dat wat hij meent, niet zijn ongeloof, niet zijn sjanfoeterijen, maar dat brutaal over de wereld rondspringen om toch maar alles te hebben, zijn door en door gemeene angst dat hem iets plezierigs zal ontgaan. Het is van Christus alleen niet, mijn waarde, het is van alles wat op de wereld wijs geweest is: Liefde, tegenpool van uw egoïsme, is het